

N:o 38.

Af herr **Hasselrot**, med förslag till ändrad lydelse af 13 kap.
1 § strafflagen.

Enligt 13 kap. 1 § strafflagen skall den, som emot bättre vetande burit falskt vittnesbörd eller eljest afgifvit falsk utsaga och det vittnesbörd eller den utsaga med laga edgång *inför domstol eller annorstädes efter domstols förordnande* bekräftat, dömas för mened.

Den, som i anledning af konkurs inför domare på landet aflagt borgenärsed eller med ed bekräftat rigtigheten af i konkurs bevakad fordran, skulle sålunda, om han bevisas dervid hafva aflagt falsk ed, likväl ej kunna dömas för mened, derest lagen skulle efter sin ordalydelse tolkas, enär han ej aflagt eden inför domstol eller efter domstols förordnande.

Lagens mening är dock uppenbarligen den, att äfven en dylik menedare skall till ansvar fällas, och då lagens berörda ordalydelse gifvit och kan gifva anledning till tvekan vid dess tillämpning, torde rättelse deri böra ske.

Helst skulle jag för sådant ändamål föreslå en skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran att Kongl. Maj:t vid förestående revision af strafflagen ville äfven taga detta ämne i öfvervägande, men då motionen i sådant fall möjligen ej blefve remitterad till lagutskottet, anser jag mig böra framlägga ett bestämdt förslag till lagförändring, hvarefter lagutskottet, om det så finner lämpligt, är oförhindradt att föreslå en skrifvelse.

Jag tillåter mig alltså värdsamt föreslå,

att Riksdagen för sin del ville besluta följande förändrade lydelse af 13 kap. 1 § strafflagen:

Har någon, emot bättre vetande, burit falskt vittnesbörd, eller eljest afgifvit falsk utsaga och det vittnesbörd eller den utsaga med laga edgång inför *offentlig myndighet* bekräftat; dömes för mened, till straffarbete från och med två till och med sex år.

Stockholm den 25 januari 1889.

Carl B. Hasselrot.